

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

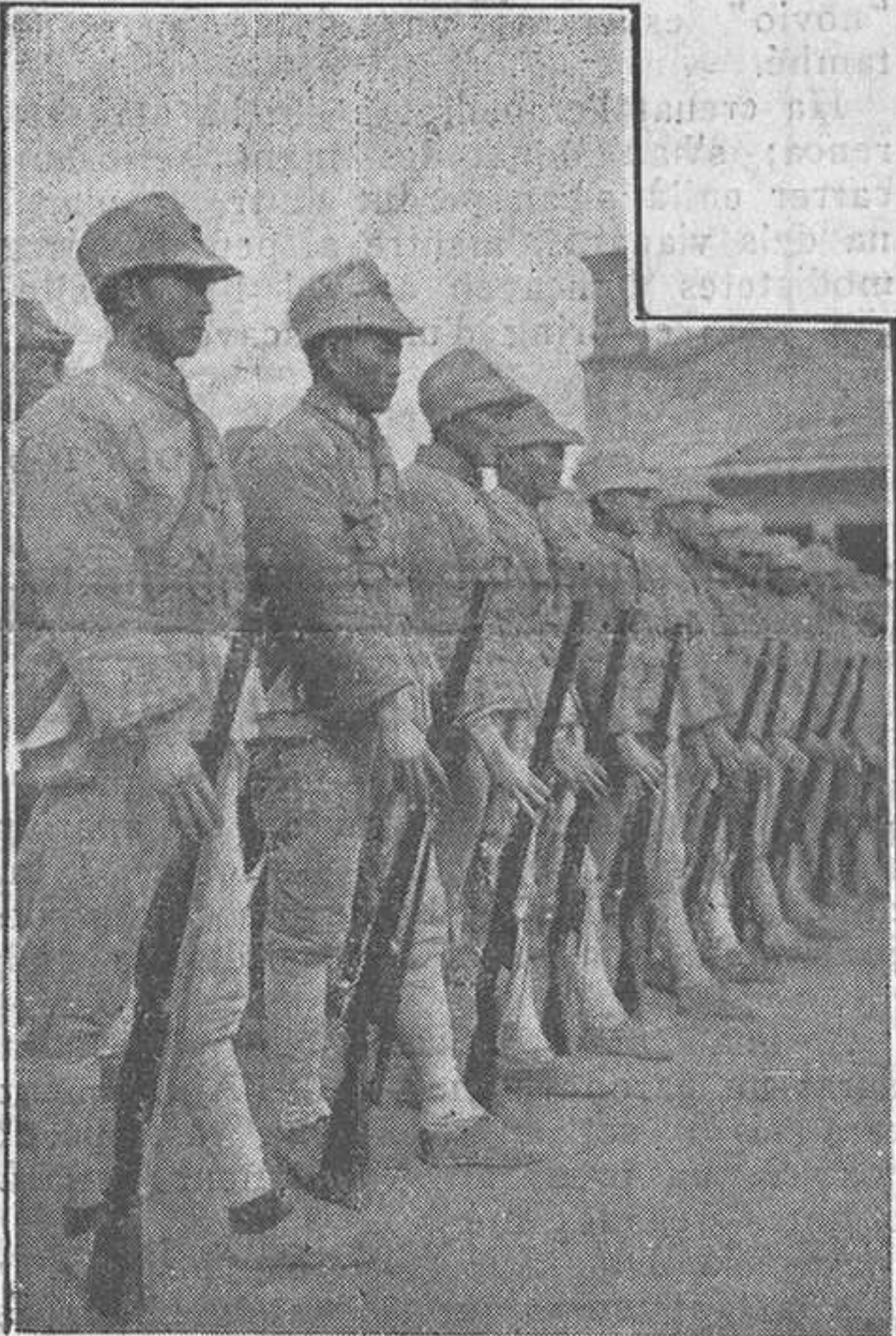
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

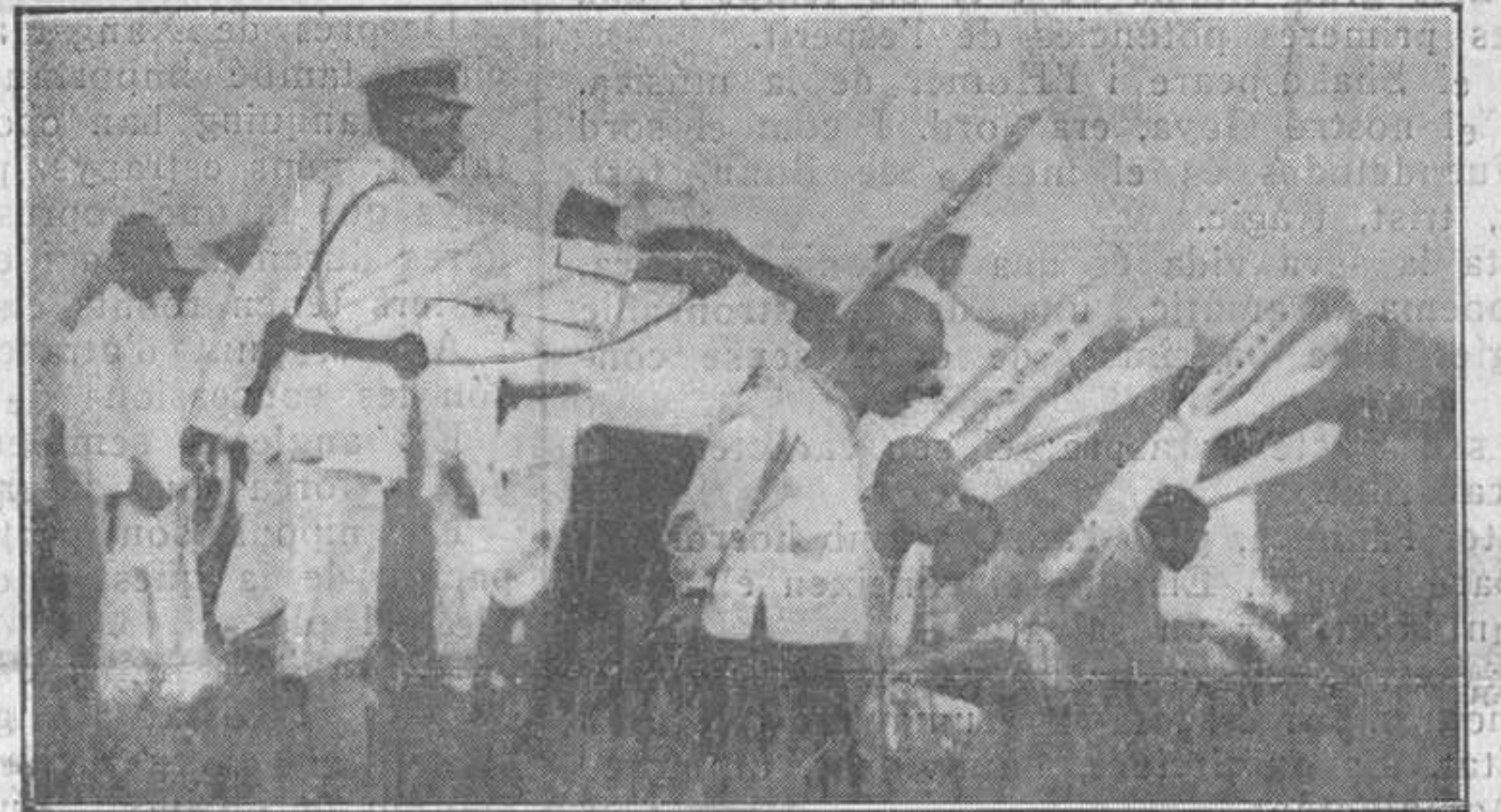
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Una patrulla de soldats nordistes derrotats a Xang-Hai.

LA TERRIBLE ACTUALITAT XINESA

L'execució: Cada soldat, executor solament pot matar dos condemnats.

El trist epíleg de l'execució.

Alambrades d'una fortificació per a progir la concessió francesa.

Qui ho diria que aquest jovenet somrient és un botxí.

Un condemnat a mort, camí del suplici.

Tots els condemnats porten un rètol explicatiu de perquè se'ls castiga i de la pena que se'ls infligeix.

Pròdroms de guerra

Amb motiu del vuitè aniversari de la fundació dels feixos italians de combat, Mussolini ha dirigit una allocució als seus fidels que la Premsa encapçala amb el títol d' "Amunt les camises!", i en la qual, entre altres coses no menys interessants, diu el "Duce":

"Han transcorregut vuit anys des del dia que es constituïren els feixos italians de combat.

Camises negres: Anem, amb les nostres banderes desplegadas, a l'encontre de la gernació que ens aporta la certesa del futur.

Saludeu, amb els vostres senyals guerrers l'avantguarda que ve a nosaltres, neta de tot contagi i amb la frescor de la matinada.

Amunt, camises negres!"

Amb aquesta bromera lírica Mussolini tal volta pretén amagar el seu pensament, però no ho aconsegueix.

Què vol dir el "Duce" amb aquests crits feréstecs d'amunt i avall, amb aquestes arengues a la seva milícia personalíssima, amb aquestes ensabonades a la carn de sacrifici que és la joventut i amb aquesta literatura plena de paraules altisonants, de mots guerrers?

Vol dir que l'obra de construcció de la pau està a Europa per a començar i que el president del Consell de Ministres d'Itàlia se'n fum de Locarno, de Thoiry, de la Societat de Nacions, de Briand, de Wilson i de qui els va deslliurar.

La força per a ell és la raó suprema, és el que en darrer terme decideix de la sorts dels pobles.

I l'home que parla així, que pensa d'aquesta manera, està al davant d'un gran poble i té veu i vot en les assemblees i reunions de caràcter internacional.

A veure si la pobra pau pot estar més malalta i el perill per a l'Europa convalescent pot ésser més greu.

El mestre diví La lluita contra les concessions a Xina

Res més complex que la personalitat de Lluís de Beethoven, qual centenari hom celebra actualment arreu del món.

Es Beethoven el creador per essència. És un dels més gran cimels de tots els temps i una de les primeres potències de l'esperit.

Es el Shakespeare i l'Homer de la música. Com el nostre Goya, era sord. I com el sord de Fuendetodos és el mestre de Bonn, fort, cepat, trist, tràgic.

Tota la seva vida és una simfonia patètica, un poema dramàtic, una deu inestroncable d'elegies i de llàgrimes, de dolor sense confort.

El seu tracte és aspre; el seu caràcter sorrut, cantellut.

Zelter l'admira, però l'admira amb horror. El seu pare li pega. Els que el coneixen el tenen per un boig, per un salvatge.

En Beethoven no hi ha un home. Hi han deu homes. Hi és tota la Humanitat i tota la divinitat. És omniscient, omnivident, onnipresent, omnipotent.

Totes les veus de l'Univers tenen ressò en la seva ànima. L'harmonia de les esferes, de les set cordes de la lira, de la pedra, de les aigües, de la llum, de la fusta i del metall habita el seu esperit.

Hom l'ha anomenat músic del dolor. Igualment i amb la mateixa justesa se li podria dir músic de l'amor, de la Naturalesa, del cel, de la terra i del mar.

Asseguren els seus biògrafs que no sabia riure.

Riuen els lleons? Riuen les Fúries de l'Àvern? Riuen els déus? El pare de la Ilíada diu que sí. Doncs, també sabia riure i fins somriure Lluís de Beethoven.

Què és la Pastoral més que un homenatge a la tendresa del camp i a la gràcia entremaliada de la vida?

Però, Beethoven és un tità i li agrada la lluita a cops de roc amb els elements i abraonar-se amb les forces naturals, amb el fum i les tenebres del caos.

El geni és el geni i no pot esbargir-se com la niciesia. La niciesia troba que el geni quan riu grinyola, que el riure del geni és estrident, esquerdat, macabre.

Ossian i el rey Lear, a qui ha estat comparat Beethoven, no es poden apropiari la ganyota d'Arlequí i de Sganarelle.

Però Beethoven no va ésser músic i poeta solament. No era un artista i un intel·lectual pur i simple o ximple. Fou també ciutadà i home.

Es republicà, però un republicà a l'antiga, un republicà espartà o romà, com Fabricius, com Scévola.

Menysprea el servilisme i els vinclements cortisans de Goethe.

S'entusiasma amb la revolució francesa i dedica a Napoleó la "Tercera Simfonia" i saluda les seves victòries mentre el considera el missatger de les noves idees, l'àngel anunciador dels drets de l'Home.

Però quan es corona emperador, li canta la Marcha fúnebre d'un heroi.

Un sentit heroic de la vida tingué Beethoven i per això és tan gran, per això la Humanitat supercivilitzada el té per un dels seus fills predilectes.

En l'acció i en el treball Beethoven és l'heroisme; en el pensament, l'idealisme més corpedor; en l'amor el quixotisme més exaltat.

ANGEL SAMBLANCAT

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

a tot l'Univers capaç d'ofegar un poble esclavitzat secularment sota el jou de la tirania, una vegada empeltat de principis ideològics regeneradors, que mai no havia pogut conèixer per l'imepri del terror i del flagell capitalistes, que el tenien sotmès a la més gran ignorància i servitud.

Aquests nous principis o valors ideològics, són els que avui han desvetllat al poble xinès, com més tard aniran desvetllant altres pobles, per més que cridin i s'hi oposin els oligarques de l'omnipotència anglesa i d'arreu.

PERE SERRA

NI ARA NI MAI

Ara que jo ja tenia amandit el meu vot, resulta que segons sembla no pot haver-hi eleccions.

Prou havia fet examen de consciència més d'un cop, per veure com em caldria fer l'ús millor del meu vot;

prou poc a poc repassava la història, si val el nom, d'aquella vella política que portà tan tripijoc, i d'una sola trompada se'n va anar de tomballons;

havia mirat les llistes on consten els electors, per tenir l'assegurança de què hi constava el meu nom; i fins havia pres nota d'on era el Col·legi i tot, pel cas de què a corre-cuita el jorn de les votacions em fugís de la memòria i em fes perdre un temps preciós veure on em corresponia complir la meua missió;

la gran missió ciutadana, orgull del segle XIX, que proclama indestructible la idea d'un "home, un vot".

Ail, com canvien les coses en aquest ximple de món! Ahir, tot bitxo xerrava, avui no es pot dir un mot; ahir a cada punt hi érem a votar, i amb força goig; ara regidors ben mascles tivats millor que l'arròs; diputats per la província en féiem de molt bufons.

I què en direm d'aquells homes que eren diputats a Corts per les masses democràtiques i tenien un bec d'or?

Oh!, "sic transit gloria mundi" que deia el savi famós... Aquell vot que va costar-nos no poques revolucions, ara, mateix que la cèdula, s'és tornat un paperot dels molts que portem a sobre, sense cap aplicació.

Però jo tinc l'esperança, l'assegurança, millor, de què qualsevol dia amb qualsevol ocasió trobarem a la "Gaceta" un Decret llarg i pompós cridant a votar alhora a tot el poble espanyol, per renovar Municipis i refer Diputacions, i triar-se els diputats que hauran d'anar a les Corts i fins perquè ningú es queixi per a fer nous senadors.

Llavors, serà la nostra, els enamorats del vot, car sols en una setmana podrem votar quatre cops.

Amb això penso que és hora de què anem triant els noms que triarem a les urnes si abans, que tot ésser pot, no ens anem morint de fàstic esperant les eleccions.

FLOK

El pare Vallet predica a Sant Agustí

El P. Vallet, jesuïta famós està dirigint uns exercicis per a homes a l'església de Sant Agustí.

Cada vespre hi ha sermó, rosari, comunió, etcètera, etc. Si voleu anar-hi a fer penitència dels vostres pecats, ja ho sabeu.

Per a què els fidels oixin bé al predicador ignasià, han col·locat altaveus al temple que tenen lloc els exercicis.

Són aquests, com hom veu, exercicis amb tots els avenços moderns.

El pare Vallet és un as de l'aviació, volem dir de la càtedra sagrada i adopta per a fer-se sentir dels seus oients els procediments que han posat de moda els oradors que parlen a les naus de Nostra Senyora de París.

Fins, quan pot, aprofitat l'ocasió per a dedicar-nos una fiblada als anticlericals, i especialment als que llegiu LA CAMPANA.

Ja ho sabeu, benvolgut germans. Si teniu tractes amb nosaltres, anireu a l'infern.

Espurnes ciutadanes

Avui m'han contat d'una doneta—vint anys—que troba ximple la joventut actual.

M'he quedat perplex; he aixecat la tapa del meu imbecite i he fitat en el seu interior. He vist una dona bruna, de rostre i vestits masculinitzats, d'enormes ulleres amb gruixuts vidres que li deformaven els ulls d'exòtica faísó, que caminava a grans passes, blasfemant dels joves actuals afeminats. Després s'ha tornat una ombra tenuíssima que transformant-se plàcidament il·luminava el meu cervell, i heus ací que he albirat una forma de dona d'estranya formosor, que prenent lleu s'ha convertit en una magnífica dona rossa, d'ulls blaus claríssims, que embolcallada amb transparents vels m'embaumava d'exquísida sentor.

Oh, bella amiga inconeguda, que tan jove has format un judici tan exacte d'aquesta joventut que follament s'entrega al conreu del "charleston", dels esports i de l'exotisme, com si fos innecessari el de la intel·ligència, deixa que encara que sigui només que una sola vegada, esguardi la teva figura, per a desfer aquest dubte que han creat aquestes dues visions que he albirat dintre ma testa.

Com un grapat de rialles tirades escales avall, les modistetes devallen del taller. Són les set tocades del vespre i els primers fredes de la tardor es fan sentir. Baixen les modistetes fent gatzara, empenyent-se mútuament, com si vulguessin desempellerar-se del fred que les entumeix.

La més menuda—la més menuda havia d'ésser—és un esquitel d'uns dotze anys escassos; porta el cabell ros, recollit en una trenca que li regalima esquena aball, i cada salt o giragonsa de la seva figureta entremaliada, li salta amb un ritme ple de gràcia encisadora. Fa més soroll que totes plegades; corre d'ací d'allà empenyent a unes, petonejant a altres, estirant els cabells a les de més enllà, amb una bogeria graciosa que fa brollar la rialla espontània a la boca de totes.

De prompte, s'ha parat sobtada, s'ha enrojolat un xic i amb el cap cot s'ha acomiadat de les amigues. A la vorera d'enfront tenia el "novio" esperant; uns dotze anys escassos també.

Ha creuat l'empedrat i s'hi ha atansat temerència; s'han donat les mans seriósament i carrer enllà s'han perdut dintre la mar humana dels vianants, mentre al peu de l'escala les modistetes llançaven al vol llurs rialles alegres com el dring d'uns cascavells...

LLUÍS BOTA I VILLÀ

La Diputació s'ha engelosit

Fa temps, molt temps—més de quatre anys—que l'Ajuntament hagué de fer apartaments a la façana. Començaren les obres, i fa més de quatre anys que duren. La façana de l'Ajuntament, tota plena de bastides, fa molt bonic.

A una casa particular, les obres haurien durat un parell de mesos. A l'Ajuntament, durarà sis o set anys. A una casa particular, costaria un preu; a l'Ajuntament costarà deu o dotze vegades més.

Ara, la Diputació s'ha engelosit de veure que fa tant temps que l'Ajuntament té bastides a la façana, i també n'ha posat.

A veure si voldrà tenir-les-hi igual temps que la casa del davant.

Diàlegs al vol

—Qui t'ha manat que el matessis aquest pollastre, mala sort?

—Ai, ai! Que no és igual que els altres? —No veus que aquest era per a fer un regal al "capataz"?

—Què teniu per a dinar?

—Hi ha sopa d'aquella, bacallà amb "trapeçio", caga-ferro i...

—Prou, prou! Que em facin un ou ferrat.

—Fareu! Una criatura amb "enagus".

—Emperador de la China, de la China emperador.

—Calla, murga, que ja és gastat això.

—On viu, vostè?

—Ja veurà: si haig de dir-li la veritat, a cap lloc, perquè això no és viure.

—"El dia de autos, gdonde se encontraba usted?"

—"M'explicaré, veurà. Jo, el dia dels autos sentí que la criadilla gritaba: "Miero, baca; Miero, baca", i fué cuando baco i lo encontré calabre."

—Noia, això té un gust estrany.

—Oh, potser sí; perquè com que no tenia greix, ho he guisat amb un tros d'espelma.

—Perquè hi dorm aquell home a terra, papà?

—Perquè no deu tenir llit, pobret!

—I per què no en té de llit?

—Déu ho vol així, filla meua.

—Escolten, Toni: Vós que sou tan viu, a veure si emdeveniu, de tots els animals que volen, quin és el més gustós?

—Sí home! El porc.

JOSEP SERRA

LA COLLITA DE LA QUARESMA

—Ja que a la fi us haureu de morir, ara que és l'ocasió, deixeu els diners a la Sagristia!

ELS CAVALLS ARMATS

—I per què ens hem d'armar tant per a sortir a la plaça?
—Per què la gent vol menjar estofat de "toro" sovint.

L'altre dia va nevar a Barcelona. I un veí ens preguntava, un xic alarmat:
—Voi dir que tanta frescura ens anirà bé?

Senyala la Premsa molt suicidis d'estudiants als Estats Units en els darrers temps.
Deuen ésser els textos tan dolents com aquí.

L'estúpida "Raquel Meller" no sap com cridar l'atenció.

Ara diuen els periòdics que es vol posar menja.
Es per on havia d'haver començat.

La senyoreta Margarida d'Aleu ens convidava a honorar la memòria del seu pare, assistint a una missa que farà dir el dia de l'aniversari del traspàs de l'esmentat senyor.

A anar a missa només convidava aquesta senyoreta?

Gràcies. No fumem.

Ha mort un diari xinès que feia siscent anys que es publicava. Era el més vell del món. Les mentides que haurà dit en siscent anys!

França està repatriant obrers estrangers sense feina, llegim.

Repatriant? On es la pàtria dels treballadors i especialment dels que no tenen feina? Ens agradaria saber-ho.

El general Primo de Rivera ha defensat la censura de la Premsa en un extens document. Les raons que el president del Consell afegeix potser són bones des del seu punt de vista. Però, la veritat, a nosaltres no ens conyenç.

Impremta La Campana l'Esquella, : Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

disimulan bastant bé, perquè l'un sembla regular, y les altres dos son cada un com un San Pau. Encara, que se'gon fitch entés, la gent de teatro sab managrar lo defectes. Lo baix profundo, ho era tant, que ningú l'hebia enteneder, perquè tot hom lo xistaba, y cuidado que aquí n'hí hi perá comprendre al mes juitat.

FÁBULA.

Un home bastant rich se prendé de la dona de un amic; y no sols la estimaba la vestia y calsaba, no sols als menys petits los compraba joguinas y confits, sino que á més al seu traquil company, li feya un regalat casi cada any.

NOVA.

Lo nou drama *Los bandidos de levita* original del senyor Alcántara, estrenat en lo teatro Principal, va obtenir un mal éxit complet; pero com lo public que avans anaba á dit teatro está tan escament, la entrada fou tan magra, que al mes hi habia prou gent per tancar. Lo autor no va ser oñdít á la escena al final del drama. L'acompanyem en lo vestiment.

A un marit un poch massa intel·ligent li deya sa bona esposa: pero es possible que ab los seus tractes pensés no respectar la llei del matrimoni!—Pero es possible, contostá el marit, que no s'algas que los tractes rompen lleis?

EPIGRAMAS.

—Poig que ab la Tana, Miquel, mantens un tracto diabolic, te despato per infel.
—Donchs fas mal, que soch caldich.
L' INGLÉS.
—Quin temps del verb es menjar?
Deya á un noy lo professor.
Y el nen sense vacilar
Contestá:—Lo temps millor.
Lo SARACENO.

Profecian Nossen Feu Serra
Ya dir: que si Deu volia
Al temps de una segon fania
Un pa tan gros com la terra
Un dels oryans, que aquell jora,
Debia estar de tabola,
Ya responder: ¡Quina bola!
¡Hont colocaria l'fora?
Lo GRAN XABRE.

SÍMILS.

En què se semblan los perruquers á los jochs de cartar?
—En que tenen pintas.
En què se sembla un poca vergonya á un drapayre?
—En que tot se ho tira á la esquena.
En què se semblan los batallons á los pintors?
—En que fan quadros.
En què se semblan las revistas militars á los peixos?
—En que se passen.
En què se semblan los militars en actu servey á los vestits?
—En que tenen cos.
En què se sembla l'objecte del nostre amor á lo qui ha tingut la verola?
—En que queda grabat.

ENDEVINALLA.

XARADA.

Si vols veure ma primera
Y es m'arrulla de mar,
Que si un barco hi es en port
Y no es cego, la veurás.
Si ab en Cubi tens franquessa
Y li portas un infant.
Repetida ma primera
De segor que li dirás.
Ma esposa l'has sentida
Si has anat á sentir l'Fauet.
Ma tercera dos vegadas
Es ja la dona com cal.
Qui no fa dos y tercera
Quant camina per barranchos
O de dea tenir pa al ull
O desija se algun salt.
Lo fot es nom de una noya
Que á mi m'agrada y jen grant
Tu dirás: ¡vaya una senyal!
—Donchs, home, precisament per aixó lo he vingut á molestar, perquè los que 'm coneixen ja no me n'volen deitar cap.

Solució á la xarada anterior.
GRANOFA.
Solució al geroglífic anterior.
Aquest vell no entra á la gamma.
GEROGLÍFIC.
NOVA
La solució s'entrarà en el número que vé.
E. R.—Castro Miralles.
Barcelona. Imprempta de Lluís Tasso, carrer del Arch del Teatro, número 31 y 32.

ANY II.—NÚMERO 44

BARCELONA.

DIUMENJE 18 MARS 1906.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatro, entre l n.º 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA
de
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Layre, 16 y 18 del Huj. 20.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA,
Al mes 4 rb.
FORA DE BARCELONA
Trimestre 12 rb.
SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.
(Si deia vol.)
LA SUSCRIPCIÓ CORREXA SEMPRE
lo 1.º de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

ARTICLE DE PEIX.

Una de las cosas que á mi m'fan posar mes sério, després de las mongetas ronegas, y dels articles de 'n Benjamín, es aqueixa especie de escriptura que sembla que jo l'he bas firmat de fetles riuero per me lo de escurcir en un periòdic humoristic.

Vustes (vaya signan franchs) deuen pensar entro si: escriu en lo *Tros de paper*: donchs ¡au macul digas existet!

¿Per qué? Per quins cinc sous he de ser jo de pintor condicó que la sogra mes adonada? Vamos á veure ¿per qué no puch tenir lo mal humor que avay dió té l'imes insignificant progressista encara que no signa perjudicial de brians ni de vespers?

¿Qué s'alguran que no menjo de peix com qualsevol altre? ¿Qué potser se crehen que no he vist los *Bandidos de Levita*?

¡Vaya, vaya, no gastem brometas y pòsités á la rabó! Per altre part: ¡podem ben riure! ¡Com las cosas van tan bé!

Ja l'aseguro jo que si un hom reflexionaba una miqueta ab las cosas de aquest mes non tindria pas prou ab mitja dotena de turos per fer net de las sovas amarguras. Al cap de vall després que un ha pagat lloguer de casa y lo que li toca de la corda del peu; ara tallat l'ull de poll sino no pots donar un pas, ara escurlas los cabells y fests donar un cop de ferro; des quant en quant deixes caurer en alguna professó; si passas á l'ivera, d'un encopilat cada dos mesos no te pots pas treurer res; que vé lo Estiu, entros mar, gratar y morirte del colera no t'entens de feyna; que avay manas los usaders, paga y calla; que demá pujar los veris, digas lo que vulgas, pero paga; que aquella morosa t'embra, donchs no potes, perquè de las morosas digun, que un s'en pot estar y en fi, després de tantas y tantas cosas que callo perquè no m'puch entretenir, f...

sintme l'favor de dirme si l'home, aquest tros de argila ab gorra de dormir y pehuchs no t'és un feix de aquest mon y si té gaires molts de quedar satisfet quant los filossos li dibuen ab tola formalitat que es lo *rey de la creació*.

Lo *rey de la creació*; y per guanyarse las calxaladas tregima bagula, ó á lo millor se fa bolero ó escriu los *Bandidos de Levita*.

¡Reparan quin tó vaig present! ¡Si ja l'he ho dit avans que no estich de filla. Decididament la musca m'fa mala cara com la xicotica quant hi vaig tarti ó com si fos un fana de la nova empresa del gas.

¡Que s'engan que hi contribuex poch lo menjar de peix! es á dir, de peix, jaxo es metafóric! ¡El ray, sen pot ben riure de la Cuarsesma! ¡Lo balladé pogués plorar ab los seus ulls!

¿Qué diu si hi contribuex? Es lo tot. Tingh lo sisto compungit ¡dèbil que casi no pot dir fada, las cammas de la imaginació me fan fixa y tolas las idees se m'presentan ab deusiplinas y menjant truita ab espinachs ó arengadas ab casaca.

¿Que se sembla donchs de deitar correr? ¡Ah, callin que m'descuidaba dels concertos sacros que s'han donat en lo Liceo, y crech que valen la pena de ser recordats encara que no signa mes que per donar las gracias al Sr. Rovira, y un aplauso de tot cor al mestre Vienes!

Sembla que l'Sr. Biabe no va permetre que l'assin en divendres; pero ¡quina dirán que n'va fer lo Sr. Rovira? Mes artista encara que perador ell que ve y jo mala al Bisbe, com contan; pero fa s'concertos en dijous!

Y que s'engan que hi contribuex poch lo publicat intel·ligent de Barcelona? ¡Tira! ¡Lo segon dia ja no s'hi entenia de gent!

Peró axó si ¡quina musical! ¡quitó bé de Deu! ¡Cor que vols cor que destijet! ¡Ja pedea demanar! Allí *Stabat ma-*

ter de 'n Rossini y ben cantat! Lo verdell *Eja malter* interpretat per en Vialletti no té millora. Lo *vayu animam* presentat per en Villani no detaria res que destijet el castel mes y l'crédit menos y lo que es la *fuga final* may s'habia sentit tan ajustada. La orquesta y les coros no dehan per haber cobrat per endevant perquè varen fer molt bon obre.

Allí l'*sinfonia del Guillermo* que ha produhit un fantasmisme. Dirigida per en Vienes es completament nova. Lo *tempe* valen en que porta l'*allegro* es capás de fer sentir á un inglé de debó y jo voldria veure al Sr. Bisbe mateix si s'en podria estar de aplaudir aquell peccat! Espan-tan las dificultats que tenen de venser los professors de la orquesta y la manera com las tenen entusiasma.

Allí l'*Ave Maria* de Gounod, lo *Pater noster* y la *Regina Salve* de Meyerbeer y l'*Cantico di Natale* de Adam y una *sinfonia* de Mozart y fins dos parts de la gran *sinfonia Pastoral* de Beethoven que no só perquè nos las ferem fonedissas en lo segon concert.

Fora no acabar may ocuparse detalladament de tolas las passas y de la execució que han obtingut.

Lo Sr. Rovira pot tenir la honra de haber sigut lo primer impressari que ha donat concertos sacros en Barcelona. Aixó, que es donar un gran pas en lo terrenne del art, ha denrá Barcelona al Sr. Rovira. Ella podrà caminar sola de aquí endavant; pero sempre serà lo actual impressari del Liceo lo que li haurá tres los caminadors.

Lo mestre Vienes artista ple de talent, de fe y de consciencia ha sigut lo socol de aquest monument artistic, pero també pot dir, ¡corant siga l'enganyat! Un aplauso constant y dos coronas després de la *sinfonia del Guillermo*. Finalment la Sr. Poinot y los Srs. Vialletti i Morici y Villani y Roccolini han estat unas bones *patelles* y en quant als moneders: Maro de Deu! ¡preguntes lo bona voluntat!

BARCELONA, GATELL.